

PRIJETNA PUSTOLOVŠČINA TREH PLANINSKIH PRIJATELJIC

KURJI VRH ZASLUŽI MARKIRANO POT

NADA DOBNIK

»Kurji vrh? Kje pa je to?« so nas spraševali čisto »tazaresni« planinci. Potem so zmajevali z glavo: »Odmaknjen, nemarkiran, pa kar same? A se ne bojite medvedov?«

Ne vem, zakaj ravno medvedi naganjajo strah v kosti, saj bi nas končno lahko bilo strah tudi česa drugega... Kar pa se poti tiče: »Se bomo že znašle, saj nismo tako brez izkušenj!« smo si rekle tri planinske prijateljice in se nekega novembrskega dne odpravile na pot.

Izstopile smo na prvi postaji v Martuljku. Kljub kislemu in mračnemu dnevu smo še kar hitro dospele do Lavtižarja, kjer smo kanile dobiti nekaj informacij. Prijazni gospodar nas je napotil kar po kolovozu, ki se skoraj vodoravno ovija okrog hriba.

SNEG V ZLATIH OBLAČILIH

Nenadoma je kolovoz izginil v hudourniški grapi, iz katere se na drugi strani izvila kozja steza in se posmehljivo vzpela pokonci. Na grebenčku se je poravnala, zato pa se je s Karavank privrtničil jezni severnjak in nas prepihal do kosti, preden smo uganile njegov namen. V povračilo se nas je usmili nebo.

»Glejta, Maloško in Trupejevo poldne!«

»Drugo leto gremo tja!«

Nič ugovorov, dogovor velja; samo katero bo tisto »drugo leto«, se ta hip še ne ve...

Za naslednjim ovinkom nas je pozdravil prvi sneg, ki je prehitel jesensko slačenje macesnov, zato je bil zdaj na debelo pokrit z zlatimi oblaci. A osredotočiti se je bilo treba na pot: ali na levo v grapo in na oni strani nekam v gozd ali na desno poševno navzgor. Malo premisleka in sklepanja: »Kurji vrh je nekoliko desno. Pot najbrž vodi okoli tele skalnate glave.«

Stvar je bila jasna. Vsaj takrat.

Na nekem robu se nam je pot prvič skrila. Izgubila se je pod listjem, a se je čez nekaj časa spet prikazala. Drugič se je skrila pod sneg in tam ostala.

Kaj zdaj? Menda smo preveč na desno... Gremo torej v levo! In smo zagazile čez pobočje...

Kar laže smo zadihale, ko smo pred seboj ugledale planino z dvema podrtima stanovima, nad njima pa greben z vrhom na koncu.

Vrh je pravi razgledni stolp in tega dne se je videlo prav noter v sredino Avstrije, le naša stran je bila pod meglami.

Ob pol dveh smo se pobrale. Sonce nam je ostalo za hrbtom, dan se je že občutno skrajšal. Sprva smo hodile po grebenčku proti severu (ali skoraj proti severu), potem vodoravno na desno čez zasneženo pobočje na hrbet, ki se spušča tja proti Sedliču med Kepo in Maloškim poldnem. Tu nekje bi morala biti steza v dolino Belce! Bolj ko smo gledale, manj smo jo videle. Na neki uravnavi smo le naletele na razpotje: ena pot vodi naravnost naprej (to je naša), druga pelje v smer, iz katere smo ravnokar prišle, le da se rahlo spušča. Odločile smo se za slednjo.

KOZJA STEZA MED SMREČJEM

A steza nekako ni hotela v dolino. Ali bo še kakšen odcep? Pri prvem bomo zavile dol! Spremenile smo se v troje velikih oči, ki so pozorno preiskovale okolje, pa so lahko ugotovile samo to, da je v nekem »grabnu« tudi ta pot izginila. Se razblinila, stopila. Torej kar po grapi dol! Gre kot za šalo, še bolje pa, ko se je naša izgubljenka nenadoma prikazala kot hudiček iz škatlice. Še dar govora se nam je nepričakovano vrnil.

Potem je stezo potegnili v gozd. Ker smo se že navadile njenih potegavščin, smo obdržale smer. Preplezale smo že nekaj skalnatih pragov, od nekod se je pojavil potok, grapa in pobočja okrog so postajala čedalje bolj navpična. Umik v rob ni veliko pomagal, še cepini so komajda zadostovali. Nekako smo le pririle do druge grape, s katero se je prva — naša — malo bolj spodaj stikala.

Zgodba se je ponovila še dvakrat, potem pa smo se znašle nad neprelozljivim skokom — neprelozljivim, če nimaš vrvi... Zmagal je zdrav razum. »Gor!« Še nekaj kletvicam podobnega v brado — in že smo se pehale navzgor, kolikor so dale moči. Vroče, prepotene in jezne — če sme planinec biti jezen — smo se končno znašle med smrečjem na neki kozji stezi. Malo kasneje se je izkazalo, da je to tista poniglavka, ki nam jo je že nekajkrat zagodla. Slednjič nas je pripeljala na gozdno cesto in ta po šibkem omahovanju na razpotje pod Kepo.

Že v trdi temi smo dospele do karavle v Belci, kjer smo poskušale od vojakov zvedeti, kje smo zgrešile pravo pot. Vendar vojska ne ve (ali pa noče vedeti) nič več od nas.

Še zmeraj pa mislimo, da je Kurji vrh (1828 m) vreden tudi markirane poti.